

CHƯƠNG XXVI: HÀNH ĐỘNG

Harry có thể cảm thấy vị mặn mặn của biển, những tiếng sóng xô vào bờ xung quanh; một cơn gió nhẹ lạnh lẽo khẽ làm rối mái tóc, khi nó dõi tầm nhìn về phía biển – biển sáng trắng và bầu trời trải đầy sao. Nó đang đứng trên một mỏm đá cao, biển khuấy tung những bọt sóng bên dưới. Nó khẽ liếc nhìn qua vai. Một vách đá dựng đứng phía sau họ, dốc, đen tuyền và không hình thù. Những phiến đá mà Harry và cụ Dumbledore đang đứng, nhìn cứ như rằng chúng đã bị rời ra từ bức tường đá vậy. Khung cảnh thật khô khan và trống trải, biển và đá cứ thế ôm lấy nhau mà không cần một bóng cây, một bụi cỏ hoặc một bờ cát nào.

“Con nghĩ sao ?” Cụ Dumbledore hỏi. Ý cụ muốn hỏi ý kiến của Harry rằng liệu đây có phải là một địa điểm tốt cho một buổi picnic.

“Họ đã mang những đứa trẻ từ viện mồ côi đến đây phải không ạ ?” Harry hỏi, cậu khó có thể tưởng tượng ra nổi một nơi hẻo lánh đến vậy cho một buổi picnic.

“Không phải chính xác là nơi đây”. Cụ Dumbledore nói. “Có một ngôi làng ở khoảng nửa đường dọc theo những vách đá phía sau chúng ta. Ta nghĩ rằng bọn trẻ đã được dẫn đến đó để hứng gió biển và nhìn những cơn sóng. Không, ta nghĩ rằng chỉ Tom Riddle và một vài nạn nhân của hắn đã đến đây. Không Muggle nào có thể leo đến đây nếu không là một tay leo núi giỏi, những con thuyền không thể đậu vào vách đá, những luồng nước xung quanh vách đá quá nguy hiểm. Ta tưởng rằng Riddle đã không leo xuống, phép thuật sẽ tốt hơn những sợi dây thừng. Và hắn ta đã mang hai đứa bé theo bên mình, chắc là cho việc thích thú của hắn khi làm chúng sợ hãi. Ta nghĩ đi một mình cũng buồn lắm chứ, phải không ?

Harry ngược nhìn vách đá lần nữa và cảm thấy nao nao.

“Nhưng còn điểm dừng cuối của hắn – của chúng ta nữa – nằm khá xa đây. Đến đây.”

Dumbledore vẫy Harry tới sát bờ vực nơi mà những hốc đá lởm chởm sẽ là điểm tựa để leo xuống phía dưới, để đến những tảng đá nửa ngập chìm trong nước và gần bên cái mỏm đá. Đó là một cuộc trèo xuống khó tin và Dumbledore bị cản trở một chút bởi bàn tay bị thương, di chuyển chậm chạp. Những phiến đá phía dưới trơn trượt vì tảo biển. Harry có thể nhận thấy lốm đốm những hơi nước biển va vào mặt cậu. “Lumos”, cụ Dumbledore nói, khi vừa chạm đến tảng đá gần nhất của vách đá. Những ánh vàng lấp lánh trên mặt nước đen ngòm phía dưới nơi mà cụ đang đứng; vách đá đen phía sau cụ cũng lấp lánh theo. “Con thấy không ?” cụ Dumbledore nói nhỏ, khẽ nâng chiếc đèn phép. Harry thấy một cái khe mở ra trên vách đá, những dòng nước xoáy tròn xung quanh. “Con sợ bị ướt chứ ?”

“Không ạ” Harry trả lời.

“Cởi áo tàng hình của con ra đi – bây giờ không cần nữa – chúng ta hãy xuống phía dưới,” Và với sự nhanh nhẹn của một người trẻ tuổi, rời tảng đá cụ Dumbledore nhảy xuống mặt biển, và bắt đầu bơi, với những sai tay hoàn hảo, tới kẻ hở đen ngòm của vách đá, chiếc đèn thần được ngậm chặt trong miệng. Harry cởi áo tàng hình của nó, xếp vào trong túi, và theo sau. Nước lạnh cóng, quần áo của Harry lúc này đã ngấm nước, nặng và khá vướng víu. Những hơi thở khó khăn với đầy mùi muối và tảo biển, Harry chẳng bận tâm và cố gắng bơi theo cái ánh sáng leo lét, mờ mờ bây giờ đang tiến sâu hơn vào hang đá. Cửa hang chẳng

bao lâu mở ra một hang động tối tăm mà Harry cho rằng có lẽ nó sẽ bị ngập kín khi thủy triều lên. Hai bên vách đá cách nhau một khoảng cách nhỏ bé, ẩm ướt và mờ ảo với ánh sáng ít ỏi từ cây đũa phép của cụ Dumbledore. Tiến vào sâu hơn, đường ngầm uốn cong về bên trái, và nó thấy rằng đường ngầm đã ăn khá sâu vào bên trong vách đá. Nó tiếp tục bơi theo cụ Dumbledore, đầu những ngón tay đã bắt đầu tê cóng của nó chạm vào vách đá gồ ghề và ẩm ướt.

Vào lúc ấy nó thấy cụ Dumbledore nhô lên khỏi mặt nước, mái tóc bạc và chiếc áo choàng của cụ lóng lánh nước. Khi Harry đến nơi, nó thấy những bậc thang dẫn vào một cái hang lớn. Nó trèo lên một cách khó khăn, nước nhiều xuống từ bộ quần áo sũng nước của nó, nó khó mà kìm chế được sự run rẩy trước không khí lạnh cóng xung quanh.

Cụ Dumbledore đứng giữa trung tâm của hang động, giơ cao đũa phép, chậm chậm kiểm tra những vách đá và trần hang.

“Vâng, chính là nơi này,” cụ Dumbledore nói.

“Sao cụ biết ạ?” Harry thì thầm.

“Nó bị ma thuật,” cụ Dumbledore nói ngắn gọn. Harry khó có thể xác định được cái sự run rẩy của nó lúc này là do cái rét hay là do niềm phấn khích nữa. Nó nhìn cụ Dumbledore giờ đang tiếp tục nhìn quanh, rõ ràng đang chú tâm vào những điều mà Harry không thể biết. “Đây đơn thuần chỉ là phía bên ngoài, cửa vào mà thôi,” cụ Dumbledore nói sau một lúc. “Chúng ta cần vào phía bên trong.... Đó chính là những rào cản của Voldemort dành cho chúng ta, hơn là những khó khăn của thiên nhiên....”

Dumbledore tiến tới vách hang và khẽ sờ bằng những ngón tay nám đen của cụ, thì thầm những từ bằng giọng khác lạ mà Harry không hiểu được. Cụ Dumbledore cứ vậy hai lần vòng quanh hang động, xem xét hầu như tất cả những phiến đá, đôi khi lưỡng lự khẽ rút tay về rồi lại chạm vào một chỗ nào đó, cho đến khi cuối cùng cụ dừng hẳn, chỉ tay một cách dứt khoát vào vách đá. “Chỗ này đây,” cụ nói. “Chúng ta tiếp tục từ đây, nơi lối vào đã được che giấu.” Harry không hỏi làm sao mà cụ biết. Nó chưa hề nhìn thấy một phù thủy nào làm bằng cách này, đơn giản chỉ bằng những cái nhìn và chạm tay; nhưng Harry đã từ lâu học được rằng những tiếng nổ và khói thường là những dấu vết của sự kém cỏi hơn là khả năng thực sự. Dumbledore lùi lại phía sau, chỉ chiếc đũa thần vào phiến đá. Trong khoảnh khắc, hình bóng của một khung vòm xuất hiện, với ánh sáng trắng rực rỡ phía sau.

“Cụ mở đư-được nó rồi!” Harry nói trong sự run lập cập của hàm răng, nhưng trước khi những lời nói đó kịp ra khỏi miệng của nó thì cái hình bóng đã biến mất, trở thành phiến đá trơn trượt lại như trước.

“Harry, ta xin lỗi, ta quên mất,” cụ và nói và chìa đũa phép vào Harry, quần áo của nó giờ trở nên khô và ấm áp cứ như là chúng đã được hong khô dưới lửa.

“Cảm ơn cụ,” Harry nói một cách chân thành, nhưng cụ Dumbledore giờ đang chú tâm trở lại vào vách động. Cụ không dùng bất cứ phép thuật nào nữa, giản đơn đứng đó và quan sát một cách chăm chú, như rằng có một điều gì đó cực kì hấp dẫn được viết trên nó. Harry đứng im, nó không muốn phá vỡ sự tập trung của cụ Dumbledore. Sau khoảng chừng 2 phút

với không khí khá căng thẳng, cụ Dumbledore nói một cách trầm tĩnh, “Oh, không phải vậy chứ. Quá tàn ác.”

“Điều gì vậy, Giáo sư?”

“Ta nghĩ rằng,” cụ Dumbledore và nói và đặt bàn tay bị thương của cụ vào bên trong áo choàng và rút ra một con dao bạc ngắn giống như loại mà Harry dùng để cắt khi pha chế trong lớp Độc dược, “chúng ta được đòi hỏi phải trả một cái gì đó để đi qua.”

“Trả ư?” Harry hỏi. “Chúng ta phải đưa cho cánh cửa một thứ gì đó ư?”

“Đúng vậy,” cụ Dumbledore trả lời. “Máu, nếu ta không lầm.”

“Máu?”

“Ta đã nói rằng nó thật độc ác,” cụ Dumbledore trả lời, với giọng khinh bỉ và thậm chí thất vọng, như rằng Voldemort đã đi xa hơn một chút những điều mà cụ Dumbledore phán đoán. “Ý ta, chắc rằng con sẽ hiểu, là chúng ta phải tự làm yếu mình để vào bên trong. Một lần nữa, chúa tể Voldemort lại thất bại trong việc hiểu rằng còn nhiều thứ còn tệ hơn là đau đón về thể xác.”

“Yeah, nhưng, nếu ta có thể tránh nó...” Harry nói, nó đã chịu nhiều đau đón nên có vẻ hơi lo lắng.

“Đôi lúc, tuy nhiên, không thể tránh được,” cụ Dumbledore và nói và vén ống tay áo lên, để lộ ra cánh tay bị thương của cụ.

“Thưa thầy!” Harry phản đối, ngay khi cụ Dumbledore giơ con dao lên. “Con sẽ làm nó, Con-” Nó không biết phải nói điều gì nữa- trẻ hơn, thích hợp hơn?

Nhưng cụ Dumbledore chỉ khẽ mỉm cười. Một ánh chớp bạc, và những tia máu đỏ bắn ra, mặt của tảng đá lấm tấm những hạt máu óng ánh.

“Con thật rất tốt, Harry,” cụ Dumbledore nói, chìa đũa phép lên vết cắt sâu mà cụ đã tạo trên cánh tay, nó lành ngay lập tức, như lúc Snape làm lành vết thương cho Malfoy vậy, và lần này nó không biến mất nữa: Tảng đá vớ máu bắn lên đã biến mất hẳn, mở ra một lối vào hoàn toàn tối tăm. “Theo sau ta,” cụ Dumbledore nói, và bước vào bên trong với Harry theo sát, lúc này đang hấp tấp thấp thoáng cái đũa thần của mình.

Một quang cảnh kì lạ trước mắt họ: Họ thì đang đứng trên bờ của một cái hồ vĩ đại, rộng đến nỗi Harry không thể nào hình dung ra được bề rộng, cái hang thì to đến nỗi trần của nó thì quá tầm nhìn. Một ánh sáng xanh mờ mờ phía xa nơi có lẽ là ở giữa hồ nước; nó được phản chiếu bởi mặt nước hoàn toàn phẳng lặng phía dưới. Ánh sáng xanh cùng với những tia sáng từ hai cây đũa phép có lẽ là những thứ duy nhất phá vỡ bóng tối, mặc dầu những tia sáng không thể đi xa như Harry muốn. Bóng tối dường như dày đặc hơn thông thường.

“Chúng ta hãy đi bộ,” cụ Dumbledore nói nhỏ. “Cẩn thận đừng dẫm lên nước. Đi sát theo ta.” Những bước chân của họ tạo nên những tiếng vang vọng trên bờ đá hẹp dọc bờ hồ. Cứ vậy họ cứ đi, nhưng quang cảnh chẳng khác là bao, vẫn là vách đá khô khốc ở một bên, bên kia là một chiếc gương khổng lồ, đen tối của hồ nước, ở phía giữa kia vẫn là ánh sáng xanh mờ mờ huyền ảo. Harry cảm thấy nơi đây một cảm giác ngọt ngào và tuyệt vọng.

“Thầy ời ?” nói hỏi. “Thầy nghĩ rằng Horcrux ở đây sao ?”

“Oh đúng,” cụ Dumbledore trả lời. “Ta chắc nó ở đây. Khó là, làm sao kiếm ra nó ?”

“Sao chúng ta không... không dùng phép triệu hồi ?” Harry nói, chắc rằng đó là một đề nghị ngốc nghếch. Nhưng Harry bây giờ đã có phần ít lo lắng hơn.

“Chúng ta có thể chứ,” cụ Dumbledore nói, “Sao con không thử nó ?”

“Con sao ? Oh... vâng...” Harry không lường được tình huống như vậy, nhưng nó chóng vượt qua khỏi sự ngập ngừng và gọi to và vẫy đũa phép, “Accio Horcrux!”

Một tiếng động như là tiếng nổ, một thứ gì đó rất lớn trôi lên khỏi mặt nước cách đó khoảng chừng 20 feet, trước khi Harry kịp nhận ra nó là cái gì, nó đã biến mất, để lại những cơn sóng trên lớn trên mặt hồ. Harry đã bất ngờ và va vào vách đá; tim vẫn còn đập khi hỏi cụ Dumbledore.

“Nó là cái gì ạ ?”

“Một thứ gì đó, Ta nghĩ nó sẵn sàng xuất hiện khi chúng ta cố gắng gọi Horcrux.”

Harry nhìn mặt nước. Bể mặt hồ nước giờ đã phẳng lì như mặt gương trở lại. Những cơn sóng đã biến mất một cách bất thường; Tim của Harry, tuy nhiên. Vẫn còn đập mạnh.

“Thầy biết trước điều đó chứ ạ ?”

“Ta biết rằng một thứ gì đó sẽ xuất hiện nếu chúng ta cố gắng lấy Horcrux bằng những nỗ lực bình thường. Nó dù sao cũng là một ý hay, Harry, nhưng đơn giản quá.”

“Nhưng chúng ta chẳng biết cái vừa rồi là cái gì,” Harry nói, nhìn mặt nước phẳng lặng.

“Những thứ đó chứ,” cụ Dumbledore trả lời. “Ta nghi ngờ rằng không chỉ là một. Chúng ta nên đi tiếp phải không nào ?”

“Thưa thầy ?”

“Vâng, Harry ?”

“Thầy có nghĩ rằng chúng ta phải xuống phía dưới hồ nước ?”

“Xuống dưới à ? Duy nhất nếu chúng ta rất kém may mắn.”

“Cụ không nghĩ cái Horcrux thì ở bên dưới sao ?”

“Oh không.... ta nghĩ nó ở phía giữa kia.” Và cụ Dumbledore chỉ tay vào nơi có thứ ánh sáng xanh huyền ảo ở giữa hồ.

“Vậy chúng ta phải băng qua hồ để đến đó ạ ?”

“Vâng, ta nghĩ vậy.” Harry không nói gì. Suy nghĩ của nó bây giờ toàn về những con quái vật nước, những con rắn khổng lồ, về những con quỷ, yêu tinh....

“Aha,” cụ Dumbledore thốt lên, và bất ngờ dừng lại, Harry đâm vào cụ, nó sút ngã nhào xuống mặt nước, và cánh tay không bị thương của cụ đã kéo nó lại. “Xin lỗi, Harry, ta nên cảnh báo con. Đừng sát vào vách đá nhé, ta nghĩ ta đã tìm ra chỗ ấy.”

Harry không có khái niệm về điều cụ Dumbledore nói; nơi này hoàn toàn giống những chỗ đã đi qua, nhưng hình như cụ Dumbledore đã phát hiện điều gì đó khác lạ. Lần này cụ dùng tay, nhưng không phải trên vách đá mà trong không gian xung quanh cụ, như rằng đang tìm kiếm và nắm lấy một thứ gì tàng hình vậy.

“Oho,” cụ Dumbledore thốt lên vui sướng, một chốc sau. Tay cụ đã chạm tới một thứ gì đó trong không gian mà Harry không thể nhìn thấy. Cụ Dumbledore di chuyển gần hơn đến mặt nước, Harry quan sát một cách tò mò trong lúc mũi giày của cụ sát gần đến mép của bờ đá. Vẫn giữ bàn tay nắm chặt trong không khí, cụ Dumbledore nâng đũa phép bằng cánh tay còn lại và gõ nhẹ nắm tay của cụ lên chỗ đó.

Ngay lập tức một sợi dây xích xanh dày bằng đồng xuất hiện, nối từ bàn tay đang nắm của cụ đến phía sâu dưới mặt hồ. Cụ Dumbledore kéo sợi dây xích, quấn quanh tay cụ như một con rắn, nó va vào bờ đá tạo nên những âm thanh chói tai vang vào vách đá, cụ kéo một thứ gì đó từ dưới mặt hồ lên. Harry nói không ra hơi khi một chiếc thuyền bé nổi lên trên mặt nước, màu xanh như sợi dây xích, với những gợn sóng lăn tăn, nó từ từ chạm vào bờ đá nơi mà Harry và cụ Dumbledore đang đứng.

“Làm sao cụ biết nó ở đó ạ ?” Harry hỏi hết sức ngạc nhiên.

“Phép thuật luôn luôn để lại những dấu vết,” cụ Dumbledore trả lời, khi chiếc thuyền chạm vào bờ đá với một tiếng va nhẹ, “thỉnh thoảng những dấu vết rất cá biệt. Ta đã dạy Tom Riddle. Ta biết phong cách của hắn.”

“Nó.... Chiếc thuyền liệu có an toàn không ạ ?”

“Oh vâng, ta nghĩ vậy. Voldemort đã phải cần tạo ra một công cụ để băng qua hồ mà không chọc giận những thứ mà hắn đã tạo ra trong trường hợp hắn muốn thăm hoặc lấy lại Horcrux.”

“Vậy là những thứ bên dưới mặt nước sẽ không làm gì chúng ta nếu chúng ta dùng thuyền của Voldemort phải không ạ ?”

“Ta nghĩ cũng ta nên nghĩ đến việc bọn chúng sẽ nhận ra, chúng ta không phải là chúa tể Voldemort. Nhưng dù sao, đến bây giờ chúng ta đã làm rất tốt. Chúng ta đã cho chúng ta lấy con thuyền.”

“Nhưng tại sao chúng lại cho chúng ta ?” Harry hỏi, cảm thấy những cái nhìn từ dưới mặt nước khi nó quay đi.

“Voldemort có thể có lý do để tin rằng không ai trừ một phù thủy cực giỏi có thể tìm ra con thuyền,” cụ Dumbledore trả lời. “Ta nghĩ hắn cũng đã chuẩn bị cho chuyện này, hắn biết vậy, vì người nào đã có thể tìm ra con thuyền, cũng biết rằng hắn đã có những rào cản phía trước mà chỉ có hắn mới có thể đi qua. Chúng ta chờ xem có thực là vậy không.”

Harry nhìn con thuyền. Nó thực sự nhỏ bé. “Nó không giống như là có thể chứa được hai người một lúc. Nó có thể chứa cả hai chúng ta chứ ạ ? Chúng ta có nặng quá không ?”

Cụ Dumbledore lắc đầu. “Voldemort không quan tâm về vấn đề trọng lượng, hắn chỉ quan tâm về phép thuật khi qua cái hồ của hắn. Ta nghĩ một lời nguyền đã được đặt trên con thuyền để duy nhất một phù thủy có thể dùng mà thôi.”

“Nhưng ---- ?”

“Ta không nghĩ rằng con có vấn đề gì, Harry: Con còn nhỏ và không đủ sức sao. Voldemort sẽ không bao giờ nghĩ đến việc một cậu bé mười sáu tuổi có thể đến được đây: Ta nghĩ rằng thêm phép thuật của con nữa cũng không sao.” Những lời đó chẳng làm Harry phấn khích lên; có lẽ Dumbledore biết điều đó, nên cụ nói thêm, “Voldemort đã sai lầm, Harry, Voldemort đã sai lầm.... Tuổi tác thực là ngu ngốc khi chúng ta coi thường tuổi trẻ.... Bây giờ, con trước, và cẩn thận đừng cho dính nước.” Cụ Dumbledore đứng cạnh bên và Harry trôi một cách cẩn thận vào bên trong thuyền. Dumbledore bước vào sau đó, và cuộn sợi dây xích đặt vào sàn thuyền. Harry ngồi một cách khó khăn. Con thuyền bắt đầu di chuyển, không gian yên ắng chỉ có tiếng con thuyền lướt nước; nó tự động di chuyển, như rằng có một lực vô hình nào đó kéo nó đi tới cái ánh sáng ở giữa hồ vậy. Một lúc sau, những vách đá biến mất khuất xa dần. Họ như đang ở giữa đại dương, đại dương không có sóng.

Harry nhìn những con sóng nhỏ do con thuyền tạo ra, nó bất chợt nhìn thấy một ánh trắng dưới mặt nước. “Thầy ơi!” nó hét lên.

“Harry ?”

“Con nghĩ con đã thấy một cánh tay dưới nước – một cánh tay người!”

“Vâng, ta chắc là con thấy,” cụ Dumbledore nói bình tĩnh.

Harry nhìn mặt nước như muốn nhìn thấy cánh tay một lần nữa.

“Có phải vừa rồi nó đã nhảy lên khỏi mặt nước - ?” Nhưng Harry đã có câu trả lời trước khi cụ Dumbledore đáp; dưới ánh sáng của cây đuũa phép, một xác người đàn ông nằm dưới mặt nước một vài inches, mắt mở to, tóc và áo choàng bông bành. “Có những xác người ở đây!” Harry nói giọng khấn trương.

“Đúng,” cụ Dumbledore bình thản đáp, “nhưng vào lúc này chúng ta không cần bận tâm về chúng.”

“Vào lúc này ạ ?” Harry lập lại, chuyển cái nhìn từ mặt nước sang cụ Dumbledore.

“Chẳng sao cả khi mà chúng chẳng làm gì,” cụ Dumbledore trả lời. “Chẳng nên sợ những cái xác, Harry, cũng giống như chẳng nên sợ bất cứ thứ gì phía sau bóng tối. Chúa tể Voldemort tất nhiên tự hắn cũng sợ và nghĩ chúng ta sẽ. Vì vậy một lần nữa hắn đã chứng tỏ thêm sự kém khôn ngoan của hắn. Thật vô nghĩa khi chúng ta sợ hãi khi nhìn vào cái chết và bóng tối. Harry chẳng nói gì; nó đồng tình, nhưng nó vẫn còn bên trong đầu cái ý nghĩ kinh khủng về những cái xác nổi xung quanh và bên dưới hồ, và nó không thể tin rằng chúng không nguy hiểm.

“Nhưng một trong chúng đã nhảy lên,” nó nói “Khi con thử gọi Horcrux”

“Đúng,” cụ Dumbledore trả lời. “Ta chắc rằng khi chúng ta lấy được cái Horcrux, chúng sẽ chẳng thân thiện nữa đâu. Tuy nhiên, cũng giống như những thứ sinh ra từ lạnh giá và tối tăm, chúng sợ ánh sáng và sự ấm áp, cái mà chúng ta sẽ gọi để hỗ trợ khi cần. Lửa, Harry.” Cụ Dumbledore nói thêm với một nụ cười khi trả lời Harry.

“Dạ.... vâng....” Harry đáp nhanh. Nó nhìn về phía vết sáng xanh mà con thuyền vẫn đang lướt đến. Nó không giấu nổi sợ mà nó có. Cái hồ rộng và đầy chết chóc.... Dường như rất nhiều giờ đã trôi qua từ khi nó gặp giáo sư Trelawney, từ khi nó đưa Ron và Hermione Felix Felicis.... Nó tự nhiên muốn nói những lời tạm biệt lâu hơn với chúng.... và nó vẫn chưa gặp được Ginny...”

“Gần đến rồi,” cụ Dumbledore nói một cách hào hứng. Vết sáng xanh đã trở nên to hơn, con thuyền cập vào một cái gì đó với một tiếng va mà Harry không thể nhận ra lần đầu tiên, nhưng khi nó soi ánh sáng của cây đũa phép, nó nhận ra họ đã cập vào một hòn đảo nhỏ ở giữa hồ. “Cẩn thận đừng cho dính nước,” cụ Dumbledore lập lại khi Harry trèo ra khỏi con thuyền.

Hòn đảo không lớn hơn văn phòng của cụ Dumbledore là mấy, là sự mở rộng của cái tảng đá, nguồn của cái thứ ánh sáng xanh khi nhìn từ xa. Harry nheo mắt nhìn, nó cứ tưởng rằng đó là một loại đèn nào đấy, nhưng sau đó nó nhận ra rằng ánh sáng phát ra từ một cái chậu đá giống như cái Pensieve, và được đặt trên một cái bệ. Cụ Dumbledore và Harry tiến đến cái chậu. Họ nhìn vào bên trong. Bên trong nó là đầy một thứ chất lỏng phát ra ánh sáng xanh lân tinh rực rỡ.

“Nó là thứ gì ạ ?” Harry hỏi.

“Ta không chắc,” cụ Dumbledore trả lời. “Cái gì đó đáng lo hơn là máu và những cái xác.” Cụ Dumbledore vén tay áo choàng phía bên bàn tay bị nám đen lên, và chìa những ngón tay ấy vào mặt của chất nước.

“Thầy, không, đừng chạm vào -!”

“Ta không chạm đâu,” cụ Dumbledore trả lời, cười nhẹ. “Xem, ta không thể chạm vào gần hơn nữa. Con thử xem.”

Harry đặt bàn tay của nó vào bên trong chậu, và cố chạm vào thứ nước đó. Nó chạm phải một cái rào chắn vô hình ngăn cách nó chỉ gần một inch, bất kể nó cố gắng như thế nào.

“Tránh ra nào, Harry,” cụ Dumbledore nói. Cụ nâng đũa phép và làm những động tác phức tạp bên trên chất lỏng, và lăm bầm lạng lẽ. Không có gì xảy ra, ngoại trừ chất nước có vẻ sáng hơn một chút. Harry vẫn im lặng và nhìn cụ Dumbledore, nhưng sau khi cũ rút đũa phép ra, Harry cảm thấy bây giờ thì tốt để nói chuyện.

“Thầy nghĩ cái Horcrux thì ở đây ạ ?”

“Oh, vâng,” Cụ Dumbledore cúi gần hơn đến cái chậu. Harry nhìn thấy gương mặt cụ phản chiếu trên nền chất lỏng xanh. “Nhưng làm sao để chạm nó ? Nó thì không thể chạm tới bằng tay, biến mất nó, hoặc lấy ra, cũng không thể dùng những bùa chú.” Giống như không suy nghĩ, cụ Dumbledore nâng đũa phép lên lần nữa, xuất hiện một chiếc cốc nhỏ bằng thủy tinh dường như cụ tạo ra vậy. “Ta có thể duy nhất phán đoán rằng chất lỏng này để uống.”

“Cái gì ?” Harry nói. “Không!”

“Vâng, ta nghĩ rằng chỉ có thể uống hết, ta mới có thể biết được cái gì phía bên dưới.”

“Nhưng nếu – nó giết thầy thì sao ?”

“Oh, ta nghi ngờ về điều đó vậy,” cụ Dumbledore trả lời. “Chúa tể Voldemort không muốn giết người mà đã lên hòn đảo của hắc.” Harry không tin điều đó. Có phải cụ Dumbledore đã đi quá xa trong việc nhìn nhận cái tốt bên trong mọi người ?

“Thầy,” Harry cố giữ bình tĩnh, “Thầy, đó là Voldemort chúng ta –”

“Ta xin lỗi, Harry; Ta nên nói rằng, hắc không muốn ngay lập tức giết chết người đã đến hòn đảo của hắc,” cụ Dumbledore nói. “Hắc muốn cho họ sống để biết được rằng vì sao họ có thể thâm nhập qua khỏi hết các rào cản của hắc, và quan trọng nhất là, tại sao họ lại dám uống hết cái chậu. Đừng quên rằng chúa tể Voldemort tin rằng chỉ duy nhất hắc biết về những Horcrux.”

Harry muốn nói nhưng cụ Dumbledore ra dấu im lặng, nhìn vào thứ chất lỏng, dường như suy nghĩ rất nhiều. “Không nghi ngờ nữa,” cụ nói, “Thứ nước này sẽ làm nhiệm vụ của nó để ngăn ta lấy cái Horcrux. Nó có lẽ sẽ làm thay đổi ta, làm ta không còn nhớ rằng tại sao ta ở đây, hoặc tạo ra nhiều đau đớn, hoặc làm cho ta mất khả năng. Lúc đó, Harry, nhiệm vụ của con là tiếp tục cho ta uống, ngay cả ép ta. Con hiểu chứ ?”

Mắt của họ nhìn vào cái chậu. Harry không nói gì. Tại sao nó lại được bảo là phải cho cụ Dumbledore uống thứ mà có thể làm cho cụ đau đớn ?

“Con nhớ không,” cụ Dumbledore nói, “Điều kiện để ta cho con theo ?”

Harry ngập ngừng, nhìn vào đôi mắt xanh của cụ, giờ đã chuyển sang màu xanh lá cây do chất nước phản chiếu.

“Nhưng nếu - ?”

“Con đã hứa, phải không, sẽ làm theo bất cứ gì ta dặn ?”

“Dạ, nhưng-”

“Ta đã cảnh báo con, phải không, là sẽ có nguy hiểm ?”

“Dạ,” Harry trả lời, “nhưng mà-”

“Tốt,” cụ Dumbledore trả lời, vén tay áo lên và nâng chiếc cốc, “con đã có những yêu cầu của ta.”

“Tại sao con không thể uống thay ạ ?” Harry hỏi một cách liều lĩnh.

“Bởi vì ta già hơn con, thông minh hơn, và nhiều lần không hữu ích bằng.” Cụ Dumbledore trả lời. “Lần cuối cùng, Harry, ta muốn có sự đồng ý của con rằng con sẽ làm tất cả để ta uống hết chứ ?”

“Không thể sao - ?”

“Ta có thể có nó chứ ?”

“Nhưng-“

“Con nói đi, Harry.”

“Con-dạ được rồi, nhưng mà-“

Trước khi Harry có thể phản ứng khác hơn, cụ Dumbledore đã đặt chiếc cốc thủy tinh vào chất nước. Trong khoảnh khắc, Harry ước rằng cụ không thể nào chạm vào nó, nhưng chiếc cốc đã chạm vào như không có gì ngăn cản, khi chiếc cốc đã đầy chất nước, cụ Dumbledore đưa nó lên miệng. “Chúc sức khỏe, Harry.”

Và cụ uống hết cốc nước. Harry quan sát, lo lắng, và sợ hãi.

“Thưa thầy ?” nó hỏi một cách tò mò, khi cụ Dumbledore hạ cái cốc rỗng xuống, “Thầy cảm thấy sao ạ ?”

Cụ Dumbledore lắc đầu, mặt nhắm nghiền. Harry tự hỏi rằng cụ có đau đớn hay không. Cụ Dumbledore đặt cái cốc trở lại vào chậu nước, mức đầy nó, và uống lần nữa.

“thầy ơi ?” Harry nói giọng sợ hãi. “Thầy nghe con chứ ?”

Cụ Dumbledore không trả lời. Gương mặt cụ giống như đang ngủ rất say, nhưng đang mơ một cơn ác mộng. Nắm tay của cụ trên cốc nước lỏng dần, và nước bên trong như muốn trào ra. Harry lấy cái cốc và cầm thẳng nó. “Thầy ơi, có nghe con nói không ?” Nó lập lại thật lớn, tạo nên một sự vang vọng trong hang động.

Cụ Dumbledore tỉnh dậy và nói với một giọng Harry mà nó không nhận ra.

“Ta không muốn.... Đừng ép ta....”

Harry nhìn chằm chằm vào cụ, nó chẳng biết phải làm gì.

“.... không thích.... muốn dừng....” cụ Dumbledore rên rỉ.

“Thầy.... thầy không thể ngừng, thưa thầy.” Harry nói, “thầy nói là sẽ tiếp tục uống mà, phải không ? Thầy nói là thầy phải uống tiếp. Đây...” Tự mắng nó về điều mà nó đang làm. Harry đưa cốc nước vào miệng cụ và trút nó.

“Không....” cụ rên rỉ khi Harry mức tiếp một cốc nữa, “Ta không muốn.... ta không muốn.... Để ta đi....”

“Không sao, thầy ơi.” Harry nói. “Không sao, con đây -“

“Dừng nó đi, dừng nó đi,” cụ Dumbledore van nài.

“Vâng... vâng, cái này thôi,” Harry nói dối. Nó đổ hết cốc nước vào miệng của cụ. Cụ Dumbledore hét vang.

“Không, không, không, không, ta không thể, ta không thể, đừng ép ta, ta không muốn....”

“Nó không sao, thầy ơi, nó không sao đâu!” Harry nói to, nó không thể giữ yên chiếc cốc thứ sáu với đôi tay run rẩy của mình, cái chậu đã vơi phân nửa. “Không có gì đâu ạ, thầy vẫn

an toàn, nó không thực đâu, con thè là nó không có thực- uống nó đi, uống nữa....” Và một cách ngoan ngoãn, cụ Dumbledore đã uống như rằng nó là thuốc giải độc mà Harry đưa cho cụ, nhưng sau đó, cụ úp mặt vào gối và run rẩy.

“Nó là lỗi của ta, tất cả,” cụ nức nở. “Xin hãy dừng nó, ta biết ta đã sai, oh dừng nó đi, ta sẽ không bao giờ nữa...”

“Cái nay sẽ làm nó ngừng, thầy.” Harry nói và đổ chiếc cốc thứ bảy cho cụ uống.

Cụ Dumbledore co rúm lại như là có những sự dày vò vô hình xung quanh cụ; bàn tay vẩy như điên dại của cụ gần như suýt làm đổ cái cốc mới mức đầy trên tay Harry, “Đừng hại chúng, đừng hại chúng, nó là lỗi của ta, hại ta đi....”

“Đây, uống nó, uống nó đi, thầy sẽ khỏe,” Harry nói một cách liều lĩnh, và một lần nữa cụ Dumbledore nghe lời nó. Cụ ngã về phía trước, tiếp tục kêu thét, đấm những nắm tay lên đất, khi Harry mức cốc thứ chín.

“Làm ơn, làm ơn, không.... không phải nó. Ta sẽ làm tất cả....”

“Chỉ uống một chút, giáo sư, chỉ uống....”

Cụ Dumbledore đã uống giống như một đứa trẻ chết khát, nhưng khi vừa xong, cụ lại hét như rằng bên trong cụ là những ngọn lửa. “Không, làm ơn, không tiếp tục....”

Harry mức đầy cốc thứ mười và cảm thấy chiếc cốc đã chạm đáy cái chậu. “Chúng ta gần sắp xong rồi, giáo sư. Uống nó, uống nó đi....”

Nó đỡ cụ Dumbledore dậy và một lần nữa cụ đã uống cạn cái cốc; khi Harry vừa bước đi, mức cốc tiếp theo thì cụ Dumbledore lại bắt đầu hét lên to hơn bao giờ, “Ta muốn chết! Ta muốn chết! Dừng nó lại, dừng nó lại, Ta muốn chết!”

“Uống nó, giáo sư. Uống nó đi....”

Dumbledore lại uống, và ngay khi xong, cụ lại hét, “GIẾT TA ĐI!”

“Cái – cái này sẽ!” Harry thở hổn hển. “Uống cái này thôi.... Nó hết rồi.... hết rồi ạ!” Cụ Dumbledore giật lấy cái cốc, uống hết tất cả, và một điều gì đó cụ muốn nói hiện lên trên nét mặt cụ.

“Không!” Harry hét lên, thay vì mức tiếp; nó chạy lại và đỡ cụ dậy; Cặp mắt kính của cụ gần như rơi ra, miệng há hốc, mắt nhắm nghiền. “Không,” Harry và nói và lay cụ Dumbledore, “Không, thầy không chết phải không, thầy đã nó nó không phải là độc dược mà, tỉnh dậy đi thầy, tỉnh dậy đi – Rennervate!” nó khóc, chìa đũa phép vào ngực cụ; một ánh chớp đỏ nhưng không có gì xảy ra. “Rennervate - thầy ơi – làm ơn – “

Mắt cụ Dumbledore khẽ mở; trái tim Harry đập mạnh, “Thầy ơi, thầy - ?”

“Nước,” cụ Dumbledore thì thào.

“Nước,” Harry thở mệt nhọc. “Dạ – “ Nó bật dậy và lấy cái cốc vẫn còn bên trong chậu; nó chú ý đến một mặt dây chuyền nằm bên trong, quấn quanh cái cốc.

“Aguamenti!” nó hét to, làm đầy cái cốc bằng chiếc đĩa thần. Cái cốc chứa đầy nước sạch; Harry đến bên cụ Dumbledore, đỡ cụ dậy và cho cụ uống – nhưng nó hoàn toàn trống rỗng. Cụ Dumbledore bắt đầu thở dốc. “Con có nó đây – chờ – Aguamenti!” Harry lập lại, chìa đĩa phép vào chiếc cốc. Một lần nữa chiếc cốc lại đầy nước sạch, nhưng khi đưa đến miệng của cụ Dumbledore thì nó lại hoàn toàn trống rỗng. “Thầy, con đang cố, con đang cố!” Harry nói tuyệt vọng, dù cụ Dumbledore có nghe được nó hay không; “Aguamenti – Agguamenti – AGUAMENTI!”

Chiếc cốc lại đầy nước một lần nữa. Giờ đây cụ Dumbledore đang thở yếu ớt. Harry nghĩ, chỉ còn cách còn lại, bởi vì Voldemort muốn vậy... Nó nhào người ra khỏi bờ đá và đưa chiếc cốc xuống hồ, mức đầy thứ nước lạnh đó cái mà sẽ không biến mất. “Thầy ơi – đây!” Harry vừa nói vừa cố tạt nước vào mặt cụ Dumbledore.

Đó là điều duy nhất nó có thể làm, cái cảm giác lạnh buốt nơi cánh tay không cầm chiếc cốc của nó không phải là do sự giá lạnh của nước. Một cách tay gầy nhom đã nắm chặt và cố kéo nó xuống khỏi bờ đá. Mặt hồ giờ đây không còn phẳng lặng nữa; khắp nơi, nó bị khuấy động bởi những cái đầu và những cánh tay trắng bệch xuất hiện từ dưới mặt nước, đàn ông, đàn bà và những đứa con nít với những hốc mắt sâu thẳm và mờ mịt đang tiến gần đến hòn đảo” một đạo quân chết chóc từ dưới mặt nước đen ngòm.

“Petrificus Totalus!” Harry quát, cố lùi vào bờ đá vừa chìa đĩa phép vào cái Inferius đang nắm cánh tay nó. Nó buông ra và chìm lại vào mặt nước; nó đã đứng lên được, nhưng còn nhiều nữa những Inferi đang sẵn sàng trèo lên hòn đảo. Những bộ mặt của chúng đang liếc nhìn Harry.

“Petrificus Totalus!” Harry kêu lên lần nữa, đẩy lùi sáu hoặc bảy tên nữa, nhưng nhiều tên đang tiến đến gần nó hơn. “Impedimenta! Incarcerous!” Một vài tên vấp ngã, một hoặc hai thì bị trói lại, nhưng những tên khác cứ tiến lên dẫm lên những tên trước. Vẫn nắm chặt cây đĩa phép, Harry hét to, “Sectumsempra! SECTUMSEMPRA!” Nhưng ngoài vết rạch trên làn da trắng bệch, chúng không có máu để chảy: Chúng cứ tiến tới, không cảm xúc, những cánh tay đưa về phía Harry, và khi nó đang cố lùi lại xa hơn, nó cảm thấy những cánh tay lạnh giá từ phía sau, nó bị nhấc bổng lên, và chúng bắt đầu mang nó đi, xuống dưới mặt nước, nó cảm thấy rằng chẳng có hy vọng nào cứu thoát nó nữa, và sẽ trở thành một tên bảo vệ cho linh hồn của Voldemort nơi đây....

Nhưng, xuyên qua màn đêm, một ánh lửa hiện lên, đỏ thẫm và vàng rực, một chiếc vòng lửa bao quanh lấy hòn đảo, những cái Inferi đang nắm chặt Harry loạng choạng và chúng trở nên yếu đi; chúng không dám vượt qua cái vòng lửa và trở về mặt nước. Chúng buông Harry, nó bị ném xuống đất, với cánh tay tên chồn, sau đó nó đứng dậy nhanh, giờ đĩa phép lên phòng thủ.

Cụ Dumbledore giờ đây đã đứng dậy, xanh tái như những cái Inferi xung quanh, nhưng cao hơn, những ngọn lửa lấp lánh trong mắt cụ, chiếc đĩa phép của cụ như một ngọn đuốc, từ chiếc đầu của nó tạo nên những vòng lửa, như những dây thông lọng, xiết chặt chúng với cái nóng. Những cái Inferi va vào nhau, vô vọng để thoát khỏi chúng....

Cụ Dumbledore cúi xuống và nhặt lấy cái mặt dây chuyền từ phía đáy chậu và cất vào bên trong áo choàng. Bị xiết bởi những chiếc vòng lửa, những cái Inferi không biết rằng con

mồi của chúng đang rời khỏi khi mà cụ Dumbledore và Harry đã trở lại bên trong con thuyền, chiếc vòng lửa theo họ, vòng quanh, những cái Inferi theo họ cho đến khi rời bờ, nơi mà chúng cũng biến mất sau làn nước tối.

Harry, đã rất sợ, nó nghĩ rằng cụ Dumbledore không thể trèo vào con thuyền, cụ đã choáng váng một chút khi cố gắng làm điều đó, tất cả sức lực cụ đã dồn vào việc tạo cái vòng lửa để bảo vệ họ. Harry đỡ lấy cụ Dumbledore vào chỗ ngồi. Khi họ đã an toàn bị ép chặt chặt chội trên con thuyền, nó bắt đầu di chuyển, chiếc vòng lửa vẫn bao quanh họ, và dường như những cái xác Inferi đang bơi phía dưới họ nhưng chúng không dám xuất hiện.

“Thưa thầy,” Harry thì thầm, Con đã quên – về việc gọi lửa – chúng tấn công và con đã hoảng sợ –“

“Ta hiểu mà,” cụ Dumbledore nói nhỏ. Harry có thể nhận ra giọng nói cụ rất yếu.

Họ trở lại bờ bên này với một tiếng chạm nhỏ của con thuyền vào bờ đá, Harry trèo xuống, và nhanh chóng quay lại để giúp cụ Dumbledore. Khi cụ Dumbledore vừa bước xuống, cụ đã buông rơi chiếc đũa phép vừa cụ; chiếc vòng lửa biến mất, nhưng những cái xác Inferi không xuất hiện nữa. Chiếc thuyền con chìm lại vào mặt nước, sợ dây xích cũng vậy từ từ chìm xuống dưới hồ trong tiếng loảng xoảng. Cụ Dumbledore thở dài và dựa vào vách hang.

“Ta yếu quá....” cụ nói

“Không sao đâu, thưa thầy,” Harry nói, lo âu về vẻ xanh xao cực độ và nhịp thở của cụ. “Đừng lo, con sẽ đưa cụ về.... Dựa vào con, thầy....”

Và nó khoác cánh tay không bị thương của cụ lên vai nó, Harry hết sức cố gắng vì hiệu trưởng vòng quanh hồ để trở về.

“Sự phòng thủ... đã được nghĩ rất chu đáo,” cụ Dumbledore nói yếu ớt. “Một người sẽ chẳng làm được gì.... Con đã làm rất tốt, rất tốt, Harry....”

“Đừng nói thưa thầy,” Harry nói, “Dưỡng sức nha, thầy.... Chúng ta sắp ra khỏi đây rồi....”

“Cánh cổng đã bị đóng lại.... Con dao của ta...”

“Không cần đâu ạ, con sẽ cắt bằng đá,” Harry nói một cách tỉnh táo. “Thầy chỉ cho con, nó ở đâu ạ....”

“Ở đây....”

Harry chà cổ tay của nó lên hòn đá: Khi đã nhận ra sự dâng hiến của máu cho nó, cánh cổng mở ra lần nữa. Họ thoát ra động ngoài, và Harry giúp cụ Dumbledore xuống dòng nước lạnh cóng trong đường ngầm.

“Sẽ tốt thôi, thưa thầy.” Harry lặp lại nhiều lần, nó sợ sự im lặng của cụ, hơn là khi cụ nói một cách yếu ớt nữa. “Chúng ta sắp đến rồi.... Con có thể độn thổ cho cả hai trở về... thầy đừng lo....”

“Ta không sao đâu, Harry,” cụ Dumbledore nói, giọng của cụ lớn hơn cả tiếng của dòng nước. “Ta ở bên con.”